

Îndemn de inimă

Cristi

hai să ne întâlnim pe o foaie,
printre ofuri declinate
de puncte de suspensie,
să ne schițăm în antiteze
ca doi venetici în sincron
rătăciți pe marginile
ascuțite de tăceri
ale nopții.

hai să fim doar santinele,
să tot păzim iubiri deșarte
cu irisul presărat
de sensurile divergente
ale aceleiași fericiri.
să fim artiști ai mărilor decepții
ce îmbălsămează lumea întreagă
cu stihuri bandajate melancolic,
cu inimi repetând în termeni sacri
apusul vieților de ieri.

hai să ne stropim cu visuri,
să mă ierți de libertate,
cu zale îmbrăcate în nesaț
sunând pe buzele mele
acordul sărutului tau.
noi,
eratici fără nume
din vechile romane
cu scânteii de tragedii,
să resimțim iubirea arzând
în contratimp pe antetul
gândurilor noastre.

hai să ne privim în teamă,
să ne fim intruși pe trupuri,
purtându-ne atingerile
în cadențe înflăcărâte
de valsuri sălbatice,
căzute din razboiul de dorințe
ascuns printre tranșeele
din palme.

am să-mi fac din inimă o harpă,

să o agăţ în toate cântecele lunii,
susurând a ploi de dragoste din coarde,
îngânate în pâlpâiri de raze mute
pe bolta înstelată de reverii
a tâmpelilor tale.
iar tu să simţi atâtea raiuri,
neîncăpute în nicio muză,
cum îţi cad pe piele a pradă
în mângâierea unei clipe,
şi-ai să ştii
că undeva,
într-un Univers idilic,
lumina se clădeşte din tine.

mi-e sufletul o ceaşcă de cafea
inundată în zăţuri de dor şi rugă:
hai să fim,
atât,
o lume
într-o cutie de speranţă.